

persoonlijken aanval op mij bedoelde. Die persoonlijke quaestie is behandeld, die aanval is gedaan op den grondslag eener onwaarheid en voorts op een wijze, die niet geschikt is om verzoening en overleg voor te bereiden. De aanval heeft een kwetsend karakter; hij geeft mij althans het *recht* mij gekwetst te betoonen; hij verscherpt aanmerkelijk het persoonlijk verschil dat er tusschen Dr. Kuyper en mij bestaat.

Zoo Dr. Kuyper verzoening en overleg met mij bedoelt, dan moet hij daarvan op andere wijze doen blijken dan hij door deze drierstarren heeft gedaan.

Dr. Kuyper verkondigt in de drierstarren, nog wel als een historisch vaststaand feit, dat ik in December 1907 de begrooting van den generaal van Rappard heb bestreden en doen verwerpen, *niet* omdat ik mij interesseerde voor de „ondergeschikte vraag van militair beleid”, toen aan de orde, *maar uit politieke berekening*, om het Kabinet-de Meester te doen vallen.

Dr. Kuyper weet, dat ik dit altijd ondubbelzinnig heb ontkend zoo in het openbaar als in den particulieren omgang, en dat hij dit dus niet mocht schrijven. Ik wist, dat hij mij het onrecht aandeed deze meening van mij te koesteren; hij komt het onrecht nu verscherpen door deze bewering in het openbaar.

Hij stoort zich aan niets, en begint met de verzekering dat het „ondergeschikte punt van militair beleid”, waarover het ging, mij niet interesseerde. Mijne bezorgdheid over 's lands weerbaarheid en onafhankelijkheid was dus slechts voorgewend. Ik dacht alleen aan eene politieke berekening. Ik was dus, volgens Dr. Kuyper, eenvoudig te kwader trouw.

Onder inroeping van zijn leiderschap smaadt derhalve Dr. Kuyper den anti-revolutionair, die heeft moeten opkomen voor 's lands defensie, en die ten slotte zich daarvoor heeft moeten geven.

Dit deert mij nu niet, maar het toont hoe ver hij van den aanvang af mistast.

Volgens Dr. Kuyper was dus mijne bedoeling het Kabinet-de Meester te doen vallen.

Dergelijke verdenking is ook door sommigen ter linkerzijde